4

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ SEXTI

ALLOCUTIO

HABITA

IN CONSISTORIO SECRETO

Die xxvii. Septembris MDCCLXXX.

IN PROPOSITIONE COADJUTORIÆ

ECCLESIARUM COLONIENSIS, ET MONASTERIENSIS

PRO REGIO PRINCIPE

MAXIMILIANO ARCHIDUCE AUSTRIÆ.

ROMÆ MDCCLXXX.

Ex Typographia Rev. Cameræ Apoſtolicæ.

Digitized by Google

Digitized by Google

VENERABILES FRATRES

DILECTISSIMUM in Christo Filium Nostrum MAXIMILIANUM ARCHIDUCEM AUSTRIÆ, cui Apostolica auctoritate concessimus, ut in Coadjutorem futurumque Successorem eligi posset VENERABILIS FRATRIS Coloniensis, & Monasteriensis Antistitis, in id ipsum consentientis, idque a Nobis etiam ob provectam ætatem, gravissimasque ob causas enixe flagitantis,

jam in utriſque nuper habitis Capitulorum Comitijs electum ſuffragijs omnibus, cooptatumque eſſe plurima cum jucunditate accepimus. Præter cætera Auſtriacæ Domus ornamenta, propriis Regium Principem pietatis religioniſque laudibus florere Nos ipſi, Vobiſcum facile perſpeximus, cum quinque ab hinc annis aliquo temporis ſpatio hic apud Nos commoratus eſſet, neque ullis propterea teſtimoniis, etſi plurima luculentiſſimaque ſuppeterent, indiguimus, quin præclarè de egregia illius indole aſſentientibus Bonis omnibus judicaremus. Propterea nequaquam obeſſe Nobis poſſe viſa eſt nondum plane matura muneri Epiſcopatus ſubeundo illius ætas, cum adhuc ſuperſtite atque incolumi Colonienſi, & Monaſterienſi Antiſtite, cui ſucceſſurus eſt, animum ipſe una cum ætate in gerendis Paſtoralibus curis magis in dies confirmare poſſit, cumque in hoc ipſo ſecuti Nos ſimus Prædeceſſorum Noſtrorum exempla, qui antea ex Auſtriaca Familia minores etiam natu, quam MAXIMILIANUS nunc ſit, ad ejuſmodi Eccleſiaſtica munera provehendos non ſine ſumma ratione ſunt arbitrati.

Eos

Eos enim, qui essent ex hujusmodi clarissimis & potentissimis Familiis optimeque de Catholica Religione meritis ad regendas delecti Ecclesias, quæ præsertim in Acatholicorum finibus sint constitutæ, maxime ipsis prodesse & consulere posse existimarunt, atque abunde, quod deesset ætati, tanta spe utilitatis esse pensatum. Quin memoria repetentes sacros præteritorum Ecclesiæ temporum annales, cum intelligamus multos ad Episcopatum evectos in ipso adolescentiæ flore, eximiis statim virtutum fructibus exuberasse, quid ni magnas, egregiasque Nos habere causas in MAXIMILIANO lætemur, præclara Nobis omnia de illo pollicendi, cum suas explicare Regias animi dotes in Episcopatu cœperit? Ac jam nunc ipsum Deo vocanti obsequentem, suscepto ecclesiastico habitu, ecclesiasticis itidem Ordinibus aliquot per Viennensem Nostrum Nuncium initiatum, ac plurimam sacris studiis pietatique navantem operam, nonne ad eximium usquequaque informari dicemus Episcopalis vitæ specimen, atque illud exequi Beati Pauli monitum, dum ad Timotheum in hæc verba scriberet: *Nemo*

ado-

adolescentiam tuam contemnat , sed exemplum esto Fidelium : Hæc Nos Vobiscum , VENERABILES FRATRES , libentissime communicamus , ut nedum excellentium virtutum expectationem , sed præsens etiam excitemus in Nobis ac percipiamus gaudium ex redundaturo non solum in amplissimas Ecclesias Coloniensem & Monasteriensem emolumento , ac decore , sed in universam etiam Catholicam Ecclesiam , ac Religionem præsidio atque incremento . In id ipse pares præstanti huic voluntati suæ , opes etiam facultatesque afferet atque adjunget , & ex maxima Austriacæ Familiæ dignitate , & ex singulari potentissimæ amantissimæque Parentis , atque Augustissimi Fratris Germani gratia . In domesticis etiam præteritorum temporum exemplis , jam a seculo XIII. repetitis , abunde habet , quos in suscepto ecclesiasticæ atque episcopalis vitæ genere non solum imitetur , verum etiam constanti virtutum æmulatione rerumque gerendarum opportunitate anteire possit ac præcurrere . Sed inter ceteros præterire silentio non possumus , qui fama ac meritis eminet , Cardinalem Andream ab Austria , quem

Eccle-

Ecclesias Constantiensem, ac Brixinensem summa pietatis laude religionisque studio moderatum esse non ignoramus. Catholicæ præsertim fidei propugnator is fuit acerrimus, commissosque sibi Populos ab hæreticorum tum præcipue grassantium pravitate, sua vigilantia atque auctoritate tutatus est, ac Etherodoxorum etiam plurimos non minus virtutibus, quam consiliis suis ab errore revocavit: Dum Anno Jubilei singulare suæ pietatis exhiberet specimen, ac e Belgio Romam sub peregrinantium habitu latens advenisset, agnitus porro, ac statim a Clemente VIII. in Vaticanum vocatus, hospitioque exceptus, ibidem in morbum incidit, quo in dies ingravescente, demum in paterno illius sinu, atque complexu, migrante ad Deum animo, maximo dolore luctuque omnium extinctus est. Proinde merito magnum ipsius nomen erat, dum viveret, apud omnes ejus temporis Romanos Pontifices, magna laus, actionumque admiratio. Nos item hanc illius memoriæ laudem nostro hoc tempore in Austriaco Principe MAXIMILIANO renovandam esse, majorem in modum confidimus, ob expres-

pressam ipsius regiæ indolis præstantiam, quam præcipue præferet & confirmabit, cum maximo succedet oneri, & in gerendo S. R. I. Electoratu & quod primum ac præcipuum est, in moderandis sacrarum Ecclesiarum Diœcesibus, curanda animarum salute, divinaque gloria provehenda. Propterea eximia in illum paterna caritate inflammati, ac Sanctæ hujus Sedis beneficiis eundem ultro prosequentes, jam quod nunc ad rem pertinet . . . .

Sequitur Propositio Ecclesiarum Colonien., & Monasterien. in forma consueta.

